

Posudek bakalářské/magisterské diplomové práce
Posudek - Závěrečná práce - CZV

Student: Veronika ADAMCOVÁ

Obor: ČJ - ZSV

Název práce v českém jazyce: Situační komedie Antonína Procházky

Název práce v anglickém jazyce: Crazy Comedy of Antonín Procházka

Vedoucí práce: PhDr. Jiří Smrčka, Ph.D.

Oponent práce: PhDr. Věra Brožová, Ph.D.

Veronika Adamcová pro svou diplomovou práci volila náročné téma: kromě nejnovějšího kusu, který měl premiéru před prázdninami, prozkoumala celek dramatické tvorby „plzeňského Moliéra“, herce a režiséra Antonína Procházky, populárního tvůrce situačních komedií. V jasně strukturované, přehledně vystavěné práci, se pak pokoušela dobrat charakteristického Procházkovy rukopisu a mj. vyvodit, v čem spočívá divácká úspěšnost jeho her.

Charakterizovat texty *situačních* komedií z literárního hlediska je velmi obtížné (na rozdíl od textů komedií konverzačních – ty však dnešní doba nijak výrazně nepreferuje: nahradily je jiné žánry, v lepším případě se přesunuly do rozhlasových studií). Jejich textovou rovinu vždy výrazně dotvoří konkrétní jevištní akce. Je to však postup v literární vědě zcela legitimní a nutno říci, že diplomantka ho zvládla dobře, včetně toho, že věnovala pozornost návodným jevištním poznámkám. Poučila se na podstatné sekundární literaturě teatrologické (tak aby ve třetí kapitole mohla vymezit prostředky komiky ve zkoumaném žánru) a současně byla schopna její závěry propojit s literárněvědným pohledem (tak, aby se ve čtvrté kapitole mohla zabývat výstavbou Procházkových komedií, jejich tématy a jazykovým plánem). Přestože propojení obou pohledů mohlo být v obou kapitolách provázanější (v kapitole čtvrté se např. monolog a dialog ocitá jen pod zastřešením titulu „jazykové prostředky“), jejich uchopení poskytlo solidní základ k další aplikaci v analytické kapitole, konkrétně se zabývajících Procházkovými texty a dobírajících se podstatných a setrvalých rysů jeho komedií.

Každé víceméně monografické uchopení tvorby jednoho autora v sobě nese nebezpečí popisnosti a vyžaduje aspoň základní komparaci: týká se to nejen textů eklektických ale i těch originálních – u prvních je žádoucí odhalit inspirační zdroje, u druhých podtrhnout jejich uměleckou jedinečnost. Chápu, že zkušenost diplomanta na poli dramatických textů má své meze a cením, že poslední kapitola, zabývajících se schémata a modely Procházkových komedií, vytvořila návodné předpolí, aby k takové komparaci v budoucnu mohlo dojít.

Diplomovou práci Veroniky Adamcové považuji za solidní příspěvek k dosud nepřiliš zkoumané problematice projevů populární kultury v oblasti dramatické

tvorby a ráda ji doporučuji k obhajobě.

Otázka:

Došlo u Procházkovy komediální tvorby v průběhu let k nějakým výraznějším (tematickým i tvárným) posunům?

V Praze dne 28. 8. 2018

PhDr. Věra Brožová, Ph.D.